

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ἐσθυσσε ὁ Μέγας, μεγάλο ἀνάφτε, καθὼς ἐκεῖνος
μνήμα, νὰ εἶν' ἄστρο, φῶς του ἢ Ἀθήνα, δρόμος του ἢ Κρήτη,
τοῦ Ὀμήρου ὁ στίχος φωνὴ τοῦ πρέπει, δὲ φτάνει ὁ θρήνος,
τὸ πάτημά του πυρὸ, τὸ ἀνέβα τοῦ Ψηλορείτη.

Τῶν ἱερῶν χρόνων, ἀρχαίων καὶ νέων, τὴ λαμπυράδα
γραμμὴν ἢ μοῖρα του νὰ ξυπνήσῃ καὶ ν' ἀναστήσῃ,
οἱ ὀργητὲς ἀγρίες, τὰ πάθη μπόρες, νύχτες τὰ μίση'
τρεμοσαλεύεις ὁ ἀποσπερίτης, λάμπεις ἢ Ἑλλάδα.

26 Μάρτης 1936.